

ΕΤΟΣ 64ον

15 Μαΐου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3285)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Ἐπειρες εἶναι οἱ στιγμές τῆς ζωῆς μας κατά τίς ὁποῖες βρισκόμαστε σέ ἀμφιβολία γιά τό τί πρέπει νά κάνουμε. Καί τίς περισσότερες ἀπό αὐτές διστάζουμε ὄχι ἐπειδή δέν ξέρουμε τί νά ἀποφασίσουμε, τί νά πράξουμε ἢ πῶς νά ἐνεργήσουμε. Ἐάν καί ξέρουμε ποιό εἶναι τό σωστό, ἄν καί αἰσθανόμαστε ποιό εἶναι τό ἠθικά ἐπιβεβλημένο, ἄν καί συνειδητοποιοῦμε τί περιμένει ἀπό ἐμᾶς ὁ Ἅγιος Θεός, παρά ταῦτα πράττουμε κάτι τελείως διαφορετικό, ἄν ὄχι καί ἀντίθετο, ἢ στεκόμαστε ἀναποφάσιστοι, μόνο καί μόνο ἐπειδή συνυπολογίζουμε τίς ἀντιδράσεις τῶν ἀνθρώπων, τό προσωπικό μας συμφέρον ἢ τυχόν πιέσεις πού ποικιλοτρόπως μᾶς ἀσκοῦνται. Ἐάν μάλιστα ἡ ὁποία ἀπόφασή μας ἔχει καί προσωπικό κόστος, πρῶτιστα αὐτό δείχνει νά ἐπηρεάζει τήν ἀπόφασή μας καί ὄχι τό θεῖο θέλημα ἢ, ἔστω, ἡ ἠθική τάξη.

Κι αὐτός ὁ δισταγμός, πού ἡ ὑπέρμετρον ἐνδοτικότητα τῆς ἐποχῆς μας ἔχει ὀνομάσει ἀνθρώπινη ἀδυναμία, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ συγκατάθεση στήν ἀρχή τέλεισος ἐνός ἐγκλήματος, μιᾶς πού ἡ ὁποία ἀμαρτία, ὅσο «μικρή» κατ' ἀνθρώπον κι ἄν λογιζέται, στά μάτια τοῦ Θεοῦ δέν παύει νά εἶναι ὑπέρμετρον προσβολή τοῦ Θεοῦ ἐλέους, ἀλλά καί ἡ ἱστορία ἔχει ἀποδείξει ὅτι εἶναι ἡ αἰτία γιά τήν ἐπαύξηση τοῦ κακοῦ στή γῆ. Πράγματι, ἡ λήθος ἀπόφαση, ἰδίως αὐτή πού ἐλήφθη μέ ἰδιοτέλεια, καιροσκοπισμό ἢ μέ διάθεση μετάθεσης τοῦ προβλήματος, εἶναι ὑπεύθυνη κατά τίς ἱστορικές καταγραφές γιά πολύ πόνο καί καταστροφή στήν ἀνθρωπότητα. Ἀντίθετα, ἀπόφαση πού λαμβάνεται βάσει ἠθικῶν ἀρχῶν καί ἀξιών, ἰδίως τῆς ἀληθινῆς πίστεως, ἀκόμη κι ἄν στοιχίζει σέ ὅποιον τήν πάρει, ἐπιφέρει εὐλογία, ἀνάπαυση καί εἰρήνη συνειδήσεων.

Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή, μέσα στοῦς πολλοῦς χαρακτήρες πού προβάλλει, ἀναδεικνύει καί τή μορφή τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας. Τόν

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε´ 43-ις´ 8)

«**Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε**»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθων Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλοι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδώρησατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωΐ τῆς μᾶς Σαββάτου, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθημένον ἐν τοῖς δεξιῶσι, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν καὶ ἔξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητῖν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφηνον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

προσδιορίζει κατ' ἀρχὴν ὡς «εὐσχήμονα βουλευτή». Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ εὐσχήμονος παραπέμπει στὸν χρῆστὸ καὶ κόσμιο τρόπο ἐξωτερικῆς συμπεριφορᾶς, σέ μιὰ ἀβρότητα καὶ εὐγένεια πρὸς ὄλους. Ἡ ιδιότητα τοῦ βουλευτῆ παραπέμπει στὴν ιδιότητα τοῦ μέλους τοῦ Συνεδρίου, τοῦ ἀνώτατου ὄργάνου διοικήσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Σοφομώντα. Αὐτὸ τὸ ὄργανο, στὰ πλῆσιμα ἀνοχῆς τῶν περιφερειακῶν ἐντόπιων διοικήσεων, τὸ διατηροῦσε ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, γιὰ νὰ καλλιεργεῖ τὴν ψευδαἰσθησιὴ κάποιου αὐτονομίας στοὺς κατακτημένους λαούς.

Ὁ Ἰωσήφ λοιπὸν ἦταν ἐπιφανὲς μέλος τῆς ἰουδαϊκῆς κοινωνίας, καὶ μάλιστα σεβαστὸ καὶ καθολικὰ ἀποδεκτὸ ἀπὸ ὄλους. Εἶναι ἀπὸ τίς μορφές πού, ἂν καὶ πλούσιος καὶ ἀσκῶν ἐξουσία, τὸ Εὐαγγέλιο ἐπαινεῖ, γιὰ νὰ καταφανεῖ ὅτι ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἐξουσία δὲν εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ κακά, οὔτε δαιμονοποιοῦνται κατὰ τὴν ἀντίληψη τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Ἀντίθετα, τὸ πρόβλημα εἶναι στοὺς διαχειριστὲς τους, ὅταν ἀντὶ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ὡς ἐργαλεῖα καὶ εὐκαιρίες διακονίας, τὰ μετατρέπουν σέ μέσα ἐκμετάλλευσης καὶ καταπίεσης.

Καὶ αὐτὸς ὁ ἐπιφανὴς, ὁ πλούσιος, ὁ δυνατὸς, τὴν κρίσιμη ὥρα νοιάζεται γιὰ κάποιον φαινομενικὰ ἀδύναμο. «Τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαίνων βουλευτῆς πού ἐπερίμενε καί αὐτός τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἐτόλμωσε καί ἦλθε εἰς τόν Πιλάτον καί ἐζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει. Καί ἐκάλεσε τόν ἐκατόνταρχον καί τόν ἐρώτησε ἐάν εἶχε πεθάνει πρό πολλοῦ. Καί ὅταν ἐπληροφόρηθηκε ἀπό τόν ἐκατόνταρχον, ἐδώρησε τό σῶμα εἰς τόν Ἰωσήφ. Αὐτός δέ ἀγόρασε σινδόνι καί τόν κατέβασε, τόν ἐτύλιξε μέ τό σινδόνι καί τόν ἔθεσε εἰς μνήμα, πού ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον καί ἐκύλισε ἓνα λίθο εἰς τήν πόρτα τοῦ μνήματος. Ἡ δέ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσήφ παρατηροῦσαν πού τόν βάζουν. Ὅταν ἐπέρασε τό Σάββατον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καί ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα διά νά ἔλθουν νά τόν ἀλείψουν. Καί πολύ πρωῖ, τήν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἔρχονται εἰς τό μνήμα, ἀφοῦ εἶχε ἀνατείλει ὁ ἥλιος, καί ἔλεγαν μεταξύ τους, «Ποίος θά μάς κυλίσῃ τόν λίθον ἀπό τήν πόρτα τοῦ μνημείου;». Καί ὅταν ἐσέκωσαν τά μάτια τους, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ. Ἦτο δέ πάρα πολύ μέγας. Καί ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τό μνήμα, εἶδαν ἓνα νέον μέ λευκῆν στολήν νά κάθεται εἰς τά δεξιά καί κατελήφθησαν ἀπό φόβον. Αὐτός λέγει εἰς αὐτάς, «Μή τρομάζετε. Τόν Ἰησοῦν ζητᾶτε τόν Ναζαρηνόν τόν σταυρωμένον; Ἀναστήθηκε, δέν εἶναι ἐδῶ. Νά ὁ τόπος, ὅπου τόν ἔβαλαν. Ἀλλά πηγαίνετε καί πέστε εἰς τοὺς μαθητάς του καί εἰς τόν Πέτρον, “Πηγαίνει πρῖν ἀπό σᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θά τόν ἴδῃτε, καθὼς σᾶς εἶπε”. Καί ἐβγήκαν καί ἔφυγαν ἀπό τό μνημεῖον διότι τὰς κατεῖχε τρόμος καί ἐκπληξις. Καί σέ κανένα δέν εἶπαν τίποτα, διότι ἐφοβοῦντο».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρν, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ». Ἔδωκε ἡ ἥλιος καί ἀποτελοῦσε μεγάλη προσβολή κατά τά ἰουδαϊκά ἔθιμα νά μείνει κρεμασμένο καί ἄταφο νεκρό σῶμα κατά τή νύκτα. Κανείς ὅμως δέν διακινδύνευε νά ζητήσει τό σῶμα αὐτοῦ πού μέ τόση μανία οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ καί οἱ ἀκόλουθοί τους ὁδήγησαν στόν ἀτιμωτικό θάνατο τοῦ Σταυροῦ. Γί' αὐτό καί τονίζεται ὅτι ὁ Ἰωσήφ τόλμησε. Ἄν καί μέλος τοῦ Συνεδρίου, ἄν καί πλούσιος, ἄν καί ἐπιφανής, δέν λογαριάζει τίποτε, οὔτε κάμπεται ἀπό τόν φόβο τῆς ἐκδικητικότητος τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι καί τό ἀξίωμα του μποροῦσαν νά τοῦ ἀποστερήσουν, καί τήν περιουσία του νά δημεύσουν, ἀλλῆ καί νά τόν δυσφημήσουν μποροῦσαν σέ κοινωνία πού μεθόδευε ἀποκλεισμούς καί περιθωριοποιήσεις. Παρ' ὅλ' αὐτά, τόλμησε! Ἔκανε ὅ,τι τοῦ ὑπαγόρευε ἡ φωνή τῆς συνείδησός του, ἀσκέτως προσωπικοῦ κόστους!

Πιλάτος

Ἄλλῃ καί ὁ Πιλάτος φαίνεται ἀλληλαγμένος. Ἄν καί συνυπεύθυνος στήν ἄδι-

15 Μαΐου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καί τοῦ νυκτερι-
τοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου». Παχωμίου ὀσίου τοῦ μεγάλου († 358).

Ἄχιλλίου ἀρχιεπισκόπου Λαρίσις (δ΄ αἰ.).

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. στί 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε΄ 43 - ιστ΄ 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Μαΐου, τοῦ Παραλύτου.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.

κη καταδίκη, ἄν καί μέ πλήρη ἐπίγνωση συνέπραξε στό μεγαλύτερο ἐγκλημα
στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, ἄν καί τήν κρίσιμη στιγμή γιά λόγους ἰδιοτέλει-
ας φίμωσε τή συνείδησή του, τώρα κάνει αὐτό πού πρέπει. Ἴσως γιατί δέν ἔχει
τήν πίεση τοῦ ὄχλου. Ἴσως γιατί δέν φοβᾶται πιά γιά τή θέση του. Ἴσως γιατί
θέλει νά κάνει κάποιο ἐλάχιστο καλό μήπως καί ἀντισταθμίσει τό μεγάλο κακό.

Καί ἀφοῦ διαπιστώνει ὅτι πραγματικά πέθανε, παραδίδει τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ
στόν πιό ἐντιμο ἀνθρωπο τοῦ ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου. Προσοχή στό ρῆμα πού
χρησιμοποιεῖ τό Εὐαγγέλιο: «ἐδωρήσατο». Ἦταν συνήθης πρακτική –ἐπειδή τά
σώματα τῶν καταδικασμένων νά πεθάνουν μέ τόν πλέον ἀτιμωτικό θάνατο τῆς
σταυρώσεως δέν παραδίδονταν σέ ταφή, ἀλλὰ κατά τόν νόμο ἔπρεπε νά διαπο-
μπευθοῦν– οἱ συγγενεῖς νά δωροδοκοῦν τοὺς ἀρμόδιους γιά νά πάρουν τό λεί-
ψανο. Ὁ Πιλάτος δώρισε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, δηλαδή δέν δέχθηκε νά γίνει κἀν
λόγος γιά τό ὁποιοδήποτε ἀντάλλαγμα. Τό Εὐαγγέλιο, ἀναδεικνύοντας γιά μιᾶ
ἀκόμη φορά τήν ἀντικειμενικότητα πού τό χαρακτηρίζει, δέν ἀπομειώνει τό
πρόσωπο τοῦ Πιλάτου, ἀλλὰ ὅ,τι καλό κάνει τοῦ τό ἀναγνωρίζει.

Ὁ Ἰωσήφ τοῖμα ἄσπυφόντας τά ὅσα εἶχε νά χάσει, μέ μόνο του ὄπλο τήν
ὑπακοή στή συνείδησή του ὡς φωνή τοῦ Θεοῦ! Ὁ Πιλάτος, ἔστω καί ἀργά, κά-
νει αὐτό πού πρέπει. Τελικά, ὁ Ἅγιος Θεός εὐλογεῖ αὐτόν πού ἀποφάσισε κατά
τό θεῖο θέλημα, διαφημίζοντάς τον στήν αἰωνιότητα, ὅπου κηρύσσεται τό
Εὐαγγέλιο!

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr